ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 10. júna 2004 *

Vo veci C-333/03,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Jonczy, splnomocnený zástupca, ktorý si zvolil adresu na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Luxemburskému veľkovojvodstvu, v zastúpení S. Schreiner, splnomocnený zástupca,

žalovanému,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorou sa Komisia domáha, aby Súdny dvor vyslovil, že Luxemburské veľkovojvodstvo tým, že neprijalo zákony, predpisy a administratívne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Rady 98/50/ES z 29. júna 1998, ktorou sa mení smernica 77/187/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa zachovania nárokov zamestnancov v prípade predaja podniku alebo jeho časti (Ú. v. ES L 201, s. 88), alebo, v každom prípade, tým, že neoznámilo Komisii tieto ustanovenia vnútroštátneho práva, si nesplnilo povinnosti vyplývajúce mu z tejto smernice,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia R. Schintgen a N. Colneric (spravodajkyňa),

generálny advokát: L. A. Geelhoed,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na správu sudkyne-spravodajkyne,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev podala do kancelárie Súdneho dvora 30. júla 2003 žalobu na základe článku 226 ES, ktorou sa domáha, aby Súdny dvor vyslovil, že Luxemburské veľkovojvodstvo tým, že neprijalo zákony, predpisy a administratívne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Rady 98/50/ES z 29. júna 1998, ktorou sa mení smernica 77/187/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa zachovania nárokov zamestnancov v prípade predaja podniku alebo jeho časti (Ú. v. ES L 201, s. 88, ďalej len „smernica"), alebo, v každom prípade, tým, že neoznámilo Komisii tieto ustanovenia vnútroštátneho práva, si nesplnilo povinnosti vyplývajúce mu z tejto smernice.

Právny rámec a konanie, ktoré predchádzalo žalobe

2 Článok 2 smernice stanovuje:

„1. Členské štáty uvedú najneskôr ku 17. júlu 2001 do platnosti zákony, predpisy a administratívne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou [...].

2. Keď členské štáty prijmú opatrenia uvedené v článku 1, tieto budú obsahovať odkaz na túto smernicu alebo ich bude sprevádzať takýto odkaz pri príležitosti ich úradného uverejnenia. Metodiku týchto odkazov ustanovia členské štáty.

Členské štáty ihneď oznámia Komisii opatrenia, ktoré prijímajú na realizáciu tejto smernice."

3 Smernica Rady 77/187/EHS zo 14. februára 1977 (Ú. v. ES L 61, s. 26) bola zrušená smernicou Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa zachovania nárokov zamestnancov v prípade predaja podniku alebo jeho časti (Ú. v. ES L 82, s. 16). Podľa článku 12 smernice 2001/23 sa smernica 77/187, v znení neskorších zmien, ruší, pričom povinnosti členských štátov týkajúce sa lehoty na implementáciu uvedené v prílohe I, časti B smernice 2001/23. Táto príloha I, časť B stanovuje 17. júl 2001 ako záväznú lehotu na prebratie smernice.

4 Keďže Luxemburské veľkovojvodstvo neoznámilo Komisii vnútroštátne opatrenia na implementáciu smernice, táto podala žalobu na nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES. Po tom, čo Komisia adresovala Luxemburskému veľkovojvodstvu výzvu, aby predložilo svoje pripomienky, vydala 3. apríla 2003 odôvodnené stanovisko, ktorým vyzvala tento členský štát, aby prijal nevyhnutné opatrenia s cieľom vyhovieť jej stanovisku v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia.

5 Vzhľadom na to, že Luxemburské veľkovojvodstvo neodpovedalo na túto výzvu, Komisia sa rozhodla podať túto žalobu.

O žalobe

Tvrdenia účastníkov konania

6 Komisia konštatuje, že Luxemburské veľkovojvodstvo neprijalo zákony, predpisy a administratívne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou alebo, v každom prípade, neoznámilo Komisii tieto ustanovenia vnútroštátneho práva, a tým si nesplnilo povinnosti vyplývajúce mu z tejto smernice.

7 Luxemburské veľkovojvodstvo tvrdí, že návrh zákona č. 4896, ktorý upravuje zachovanie nárokov zamestnancov v prípade predaja podniku alebo jeho časti a ktorým sa preberá táto smernica, bol predložený Chambre des députés 27. decembra 2001. Po vydaní dvoch stanovísk Conseil d'État v máji a júli 2003 sa commission du travail et de l'emploi de la Chambre des députés rozhodla 7. júla 2003 pozmeniť text návrhu tohto zákona. Tieto zmeny boli 18. júla 2003 schválené Conseil de gouvernement a predložené Conseil d'État a Chambre des députés. Na zasadnutí 7. júla 2003 rozhodla commission de travail zaradiť návrh zákona do programu rokovania Chambre des députés s cieľom, aby bol zákon prijatý od októbra 2003.

Posúdenie Súdnym dvorom

8 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že nesplnenie povinnosti je potrebné posudzovať v závislosti od stavu, v ktorom sa členský štát nachádzal na konci lehoty uvedenej v odôvodnenom stanovisku (pozri najmä rozsudky z 15. marca 2001, Komisia/

Francúzsko, C-147/00, Zb. s. I-2387, bod 26 a zo 4. júla 2002, Komisia/Grécko, C-173/01, Zb. s. I-6129, bod 7).

9 Je evidentné, že Luxemburské veľkovojvodstvo neprijalo v lehote stanovenej v odôvodnenom stanovisku opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou.

10 Je preto potrebné vysloviť, že Luxemburské veľkovojvodstvo tým, že neprijalo zákony, predpisy a administratívne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou, si nesplnilo povinnosti vyplývajúce mu z tejto smernice.

O trovách

11 Podľa ustanovenia článku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazanie druhého účastníka konania na náhradu trov konania a Luxemburské veľkovojvodstvo nemalo úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov

SÚDNY DVOR (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Luxemburské veľkovojvodstvo tým, že neprijalo zákony, predpisy a administratívne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Rady 98/50/ES z 29. júna 1998, ktorou sa mení smernica 77/187/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa zachovania nárokov zamestnancov v prípade predaja podniku alebo jeho časti, si nesplnilo povinnosti vyplývajúce mu z tejto smernice.**

2. **Luxemburské veľkovojvodstvo je povinné nahradiť trovy konania.**

Rosas Schintgen Colneric

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 10. júna 2004.

Tajomník

R. Grass

Predseda tretej komory

A. Rosas